

בבית המשפט העליון

רע"א 9167/10

רע"א 9258/10

לפני :
כבוד הנשיא א' גרוניס
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט נ' סולברג

המבקשת ברע"א 9167/10 : 012 סמייל טלקום בע"מ

המבקשת ברע"א 9258/10 : 013 נטוויז'ן בע"מ

נ ג ד

המשיבים :
1. Myrna Mandap
2. Cristina Garcia
3. Ludy Despuig
4. Jonald Rapayrapay
5. Arlene Bueno
6. Joiada Morante
7. Elisa Ramos
8. Sabitri Sangroula
9. Silwal Prayas
10. Phimchariya Narat
11. פרומשן ארפית
12. 014 בזק בינלאומי בע"מ
13. נטוויז'ן 013 ברק בע"מ

בקשות רשות ערעור על החלטתו בית המשפט המחוזי
תל אביב מיום 03.11.2010 בת"א 1449/08, ת"א 1476/08,
ת"א 1602/08, ת"א 1889/08, ת"א 1890/08 שניתנה על ידי
כבוד סגנית הנשיאה ד' פלפל

בקשה מתוקנת מטעם בעלי הדין מיום 12.3.2013
לאישור הסדר גישור ולמתן תוקף של פסק-דין

הודעה ובקשה מטעם הצדדים מיום 24.3.2013
בדבר הסדר פשרה מתוקן

עו"ד חניטל בלינסון-נבון

בשם המבקשת
ברע"א 9167/10 :

בשם המבקשת
ברע"א 9258/10 :
עו"ד הילה פלג

בשם המשיבים 10-1 :
עו"ד מיכאל בדך

בשם המשיב 11 :
עו"ד דניאל שמואל

פסק-דין

הנשיא א' גרוניס:

1. המבקשות הן חברות תקשורת העוסקות, בין היתר, בשירותי שיחות טלפון בינלאומיות. ביום 3.11.2010 אישר בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (כבוד סגנית הנשיאה ד"ר ד' פלפל) חמש בקשות לאישור תובענה ייצוגית נגד המבקשות ונגד חברת תקשורת נוספת, בזק בינלאומי בע"מ (להלן – בזק בינלאומי; המבקשות ובזק בינלאומי יכוננו יחד – חברות התקשורת). בבקשות האישור הועלו טענות בנוגע לאופן החיוב של כרטיסי חיוג המיועדים לשיחות בינלאומיות. מדובר בכרטיסים ששווקו לעובדים זרים השוהים בישראל, מהפיליפינים, תאילנד ונפאל. במסגרת הדיון בבקשות רשות הערעור גיבשו בעלי הדין הסדר פשרה. לפנינו בקשה לאישור ההסדר.

2. הטענה המרכזית בבקשות האישור הייתה, כי חברות התקשורת הטעו את חברי הקבוצה, בכל הנוגע למשך זמן השיחה האפשרי לביצוע כרטיסי החיוג. זאת, הן במעמד רכישת כרטיס החיוג, הן במהלך השימוש בו. בכל הנוגע למעמד רכישת הכרטיס נטען, כי על מרבית כרטיסי החיוג הופיע כיתוב בנוסח הדומה ל- *buy X units get Y free*. בפועל, כך נטען, התייחס מחיר הכרטיס למספר "היחידות" הכולל $(X+Y)$ במובן זה שהמשתמש בכרטיס לא היה זכאי, למעשה, ל"יחידות בונוס". כמו כן נטען, כי רוכש הכרטיס לא יכול היה לדעת כיצד חברות התקשורת מתרגמות את מספר ה"יחידות" שננקבו על גבי הכרטיס למספר הדקות בפועל שהכיל כל כרטיס. אשר למצג הנוגע לשלב השימוש בכרטיס, נטען כי בכל שימוש בו הופנה המשתמש למענה קולי. במענה הקולי נמסר מידע בדבר כמות דקות השיחה שנותרו לשימוש. עוד נאמר במענה הקולי, כי היה והמשתמש ידבר ברציפות מספר מסוים של דקות, הוא יקבל בחינם כמות מסוימת של דקות נוספות. המבקשת ברע"א 9258/10 הציגה בבקשת רשות הערעור (סעיף 76) דוגמה לנוסח של ההודעה הקולית, כדלקמן:

"Hello! 013 Barak in a special offer: for every eleven minutes you talk straight through, you get nine minutes for free. You have 62 minutes and 3 seconds for the required destination".

בפועל, כך נטען, הטעו המבקשות את המשתמשים לסבור כי דקות הבונוס לא ינוכו מסך הדקות הכולל שנותר לשימוש בכרטיס, למרות שבפועל נוכו דקות הבונוס מהסך הכולל. ניתן להסביר את הטענה באמצעות הדוגמה הבאה: המענה הקולי הכריז כי אם המשתמש ידבר במשך 11 דקות רצופות, יינתנו לו תשע דקות בונוס. המשיבים טענו בבקשות האישור, כי משתמש המשוחח עשרים דקות (9+11) מניח כי ינוכו עבור השיחה הכוללת 11 דקות בלבד. בפועל, נוכו מלוא עשרים הדקות.

3. חברות התקשורת הגישו, כאמור, שלוש בקשות רשות ערעור שהופנו נגד ההחלטה המאשרת את התובענה הייצוגית. ביום 23.1.2011 הוחלט כי הדיון בשלוש הבקשות יאוחד. ביום 7.3.2011 ניתן צו לעיכוב ביצוע החלטת האישור. במהלך הדיון בבקשות גובשה הסכמה של כל בעלי הדין לפנות לגישור. הגישור התקיים לפני כבוד הנשיא (בדימ') א' גורן. בעוד הליך הגישור התנהל, הוגשה בחודש פברואר 2012 על ידי באי כוח המשיבים (בשם עובדת זרה מנפאל), בקשה נוספת לאישור תובענה ייצוגית נגד חברות התקשורת (ת"צ 26297-02-12 (מחוזי – תל-אביב-יפו)). השוני בין בקשת האישור החדשה לבין אלה שקדמו לה, הוא שהבקשה החדשה התייחסה לתקופה שבין 2008 עד 2012. הבקשה החדשה הוגשה, למעשה, נוכח טענות שהעלו המבקשות בהליך הגישור, לפיהן הגישור מתייחס לנזקים שהצטברו עד למועד הגשת בקשות האישור המקוריות (בשנת 2008). בסופו של דבר, ביום 12.6.2012 נמסר לנו כי המבקשות והמשיבים הצליחו לגבש הסדר פשרה, המתייחס הן לטענות שהועלו בבקשות האישור המקוריות הן לטענות שבבקשת האישור החדשה. בהודעה נמסר, בנוסף, כי בזק בינלאומי פרשה מהליך הגישור. בעקבות פרישתה של בזק בינלאומי מהליך הגישור הכרענו בבקשת רשות הערעור שהוגשה על ידה (רע"א 9171/10 חברת בזק בינלאומי בע"מ נ' Mandap (19.9.2012)). בהחלטתנו לא ראינו ליתן רשות ערעור, בהיעדר הצדקה לכך בהתאם לתבחינים למתן רשות ערעור שהוצגו ברע"א 8761/09 סלקום ישראל בע"מ נ' פתאל (6.5.2010). בקשת רשות הערעור של בזק בינלאומי נדחתה, אם כן, תוך שמירת כל טענותיה.

4. הסדר הפשרה בין המבקשות למשיבים עבר גלגולים שונים, בעקבות הערות שהצגנו לבעלי הדין, כפי שיפורט עתה. ההסדר המקורי הוגש לעיוננו בדיון הנזכר

מיום 12.6.2012. בהסדר התחייבו המבקשות לחלק כרטיסי חיוג המיועדים לעובדים המגיעים לישראל ממדינות הפיליפינים ותאילנד, במועד הגעתם לישראל. המבקשות ביקשו להסתייע במשרד הפנים לצורך חלוקת הכרטיסים. אשר להיקף הדקות בכרטיסים שיחולקו, הוסכם כי כל כרטיס יכלול 150 דקות שיחה, וכי הסכום הכולל של שווי הדקות יעמוד על 4.8 מיליון ש"ח, לפי עלות דקה לצרכן של 90 אגורות לדקה שיחה לפיליפינים ו-30 אגורות לדקה לתאילנד. כמו כן הוסכם, כי מחצית הכרטיסים שיונפקו יהיו מיועדים לשיחות לפיליפינים והמחצית השנייה לשיחות לתאילנד. עוד הוסכם, כי ניצול כל דקות השיחה בכרטיסים לא יהיה מותנה בתנאי כלשהו. בהסדר נקבע עוד, כי המבקשת ברע"א 9258/10 (נטוויז'ן) תישא בעלות של 60 אחוזים מדקות השיחה מושא ההסדר, וביתרה תישא המבקשת ברע"א 91672/10 (012). כמו כן, פורטו בהסדר התחייבויות שונות של המבקשות לגבי כרטיסי חיוג שיופצו על ידן בעתיד. כך למשל, התחייבו המבקשות לציין בפרסומים הנמסרים על ידן למשווקי הכרטיסים את מספר הדקות בהן ניתן לעשות שימוש בכרטיס. עוד הן התחייבו, כי בפרסומים ובמענה הקולי יובהר לצרכנים דבר קיומו של מבצע "דבר קבל", והדרך לניצולו, וכן יצוין מספר טלפון לצורך קבלת מידע לגבי מספר הדקות שנותרו בכרטיס.

5. ביום 24.7.2012 התקיים לפנינו דיון במהלכו ערכנו בירורים בקשר עם הסדר הפשרה. בעלי הדין מסרו בדיון, כי טרם נעשתה פנייה למשרד הפנים על מנת שישתף פעולה בביצוע הסדר הפשרה. ביום 9.11.2012 הודיעו הצדדים, כי משרד הפנים אינו מוכן לשתף עמם פעולה לצורך הוצאתו אל הפועל של ההסדר. אי לכך, הודיעו בעלי הדין כי הם הסכימו על מתווה חלופי לביצוע ההסדר, בלא צורך בסיוע ממשרד הפנים. בהודעה נאמר, כי המבקשות ידפיסו מודעות לתלייה ועלונים, שמטרתם ליידע את ציבור העובדים הזרים ממדינות הפיליפינים ותאילנד אודות ההטבה. שתי החברות התחייבו להפיץ את הפרסום המיידע גם לארגונים המסייעים לעובדים הזרים בישראל. עוד נמסר, כי החברות ימשיכו בחלוקת כרטיסי החיוג "עד לגמר כל הכרטיסים מושא הסכם הפשרה". החלוקה תבצע, כך צוין, לאחר שנציגי השירות של החברות יבדקו את הדרכון של העובד הזר ויאמתו כי מדובר בדרכון של מדינות הפיליפינים ותאילנד, וכי העובד הזר נכנס לישראל בשלושת החודשים הקודמים לבקשת ההטבה. נקבע, בהקשר זה, כי כל אחת מהמבקשות תחלק את הכרטיסים במרכזי שירות בשש ערים גדולות ברחבי הארץ וכי נציגי השירות מטעמן יעברו תדרוך אודות הסדר הפשרה.

6. ביום 31.12.2012 קיימנו דיון נוסף בנוגע להסדר הפשרה. הערותינו במהלך הדיון נגעו בעיקרן לפרק הזמן הממושך שיהיה נחוץ לצורך השלמתו המלאה של ההסדר. כך, מהסדר הפשרה בנוסחו דאז עלה, כי יועדו במסגרתו כ-53,333 כרטיסי

חיוג לעובדים זרים הנכנסים לישראל מתאילנד, וכ-17,777 כרטיסים לאלה הנכנסים לישראל מהפיליפינים. בדיון הבהרנו, כי לצורך חישוב משך הזמן שיחלוף עד שיחולקו כלל כרטיסי החיוג, חובה להתחשב בנתוני הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה בדבר מספר העובדים הזרים הנכנסים לישראל מדי שנה. מנתונים אלה עולה, למשל, כי בשנת 2011 נכנסו לישראל מתאילנד 9,800 עובדים זרים, ומהפיליפינים 5,400 עובדים. מכאן, שבהנחה הלא סבירה בעליל, לפיה כל עובד זר מהמדינות האמורות אכן יבקש לקבל את ההטבה תוך שלושה חודשים מהיום בו נכנס לישראל, יחלפו כ-5.4 שנים עד שיחולקו כל הכרטיסים לעובדים זרים מתאילנד, ו-3.3 שנים לעובדים הזרים מהפיליפינים. זאת, בהנחה שקצב הכניסה לישראל ממדינות אלה יהיה דומה למספר הנכנסים בשנת 2011. נתונים אלה מבוססים, כאמור, על ההנחה האופטימית (מאוד) לפיה כל העובדים הזרים הנכנסים לישראל מהמדינות הנזכרות ידרשו לממש את ההטבה. פרק זמן זה צפוי להיות ארוך בהרבה, אם אחוז המבקשים לממש את ההטבה יהיה נמוך יותר. בנוסף לכך הבהרנו לבעלי הדין, כי יש לערוך שינויים בהוראות הנוגעות לדרך בה יפורסם ההסדר והאפשרות לקבלת ההטבה.

7. בעקבות הערותינו (ראו גם ההחלטות מן הימים 13.2.2013 ו-14.3.2013) נערכו תיקונים נוספים בהסדר הפשרה. ההסדר המונח עתה לפנינו, שנחתם ביום 24.3.2013, כולל את התיקונים הבאים בהסדר, שמטרתם המרכזית היא קיצור משך הזמן הצפוי למימושה המלא של ההטבה (העומדת כאמור על דקות שיחה בשווי כולל של 4.8 מיליון ש"ח). ראשית נקבע, כי כרטיסי החיוג לא יחולקו רק לעובדים זרים מתאילנד והפיליפינים, אלא גם לעובדים זרים מסין, הודו, ויטנאם, סרי לנקה ונפאל. בנוסף, הוארכה תקופת השהות בישראל בגדרה ניתן יהיה לקבל את ההטבה משלושה חודשים לשישה חודשים. היינו, הזכאים לקבלת כרטיסי החיוג הם עובדים זרים מהמדינות הנזכרות שנכנסו לישראל עד שישה חודשים לפני שפנו למבקשות לצורך מימוש ההטבה. עוד נקבע, כי כל כרטיס יכול ל-225 דקות (חלף 150 דקות כפי שנקבע במקור), וכי כל עובד זר יוכל לקבל שני כרטיסי חיוג: האחד של נטוויז'ן והשני של 012. עוד הודגש בהסדר המתוקן, כפי שצוין גם בהסדרים הקודמים, כי מימוש דקות השיחה שיכללו בכל כרטיס חיוג, לא יהיה מותנה בתנאי כלשהו. כמו כן נקבע, כי הכרטיסים יוקצו ללא חלוקה פנימית בין המדינות. זאת, בניגוד להסדר המקורי, שהתייחס כאמור לתאילנד והפיליפינים בלבד, בו נקבע כי ההקצאה בין המדינות תיעשה "שווה בשווה" (כלומר, כי מחצית מהכרטיסים יוקצו לעובדים זרים מתאילנד והמחצית השנייה לעובדים זרים מהפיליפינים). לבסוף נקבע, כי כל כרטיס חיוג יהיה מיועד לשיחות למדינת יעד אחת. נציין, כי המבקשות צירפו להודעתן מיום 12.3.2013 תחשיב, ממנו עולה כי בהנחה שרק 70% מקבוצת הזכאים יבקשו לממש את ההטבה,

הרי 74% מסך הפיצוי שעל נטוויז'ן לשאת יחולק בשנה הראשונה למימוש ההסדר; ואילו לגבי 012 הודגש, כי כלל הפיצוי שעליה לשאת יחולק במהלך השנה הראשונה למימוש.

8. דעתנו היא, כי יש לאשר את הסדר הפשרה המתוקן מיום 24.3.2013. נדגיש, כי מאחר שהסכמת בעלי הדין לפנות להליך של גישור גובשה בעקבות הערותיו של בית משפט זה, כערכאת ערעור (ראו ההחלטה מיום 14.4.2011), סבורים אנו כי ניתן לאשר את הסדר הפשרה, בלא להידרש להסדרים שנקבעו לצורך אישור הסכם פשרה בהליך ייצוגי בסעיפים 18 ו-19 לחוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו-2006 (ראו, רע"א 8479/02 סבו נ' רשות שדות התעופה בישראל (15.12.2008)). עיון בהסדר מלמד, כי בעלי הדין הצליחו לגבש הסדר ראוי וסביר המשרת את עניינם של חברי הקבוצה. נזכיר, כי חברי הקבוצה במקרה דנא הינם עובדים זרים. ראשית, בהסדר נקבעו התחייבויות שונות של המבקשות לגבי כרטיסים דומים (לא לה שבגינם הוגשו בקשות האישור) שישווקו על ידן בעתיד. כמו כן, ההטבה שהמבקשות הסכימו להעניק לעובדים זרים (הנכנסים לישראל עד שישה חודשים לפני בקשת ההטבה), הינה הוגנת ביותר. מדובר בהסכמת המבקשות לחלק לכל עובד זר כאמור שני כרטיסי חיוג, ששוויים הכולל הוא 450 דקות שיחה, לאחת המדינות הנזכרות בפיסקה 7 לעיל. השווי הכולל של ההסדר, בסך 4.8 מיליון ש"ח, אינו מבוטל כלל ועיקר. חובה להדגיש, פעם נוספת, בהקשר זה, כי בסעיף 9(ד) להסדר הפשרה הובהר כי "בכרטיסים יהיו רק דקות שיחה שניצולן אינו מותנה בתנאי כלשהו" [ההדגשה הוספה – א' ג']. במילים אחרות, לא נקבעה בהסדר שלפנינו כל הוראה הקובעת, למשל, כי לעובד הזר המקבל את כרטיסי החיוג, יעמוד פרק זמן מוגבל לצורך ניצול מלוא דקות השיחה.

9. טעם נוסף המלמד כי עסקינן בהסדר ראוי והוגן, הוא העובדה שנקבעה בו הוראה האומרת במפורש כי לא יוגבל פרק הזמן בו יוכלו העובדים הזרים שנכנסו לישראל לדרוש מהמבקשות את קבלת ההטבה (המבקשות התחייבו בסעיף 9(ח) להסדר, להמשיך בחלוקת הכרטיסים עד לגמר כל הכרטיסים מושא הסכם הפשרה). בכך שונה הסדר הפשרה מהסדרים אחרים בהם מסכים הנתבע הייצוגי לאפשר את קבלת ההטבה בפרק זמן מוגבל בלבד (לדוגמה, הסדר הקובע כי ניתן יהיה לקבל את ההטבה תוך שלושה חודשים בלבד מיום אישור ההסדר). הסדר פשרה דוגמת ההסדר שלפנינו, בו לא נקבעה כל מגבלת זמן כאמור למימוש ההטבה, מצמצם את החשש לפיו תמריצים שליליים ייגרמו לנתבע הייצוגי לסרב ולעכב את מימוש ההטבה. הסדר כגון דא אף מגביר באופן משמעותי את הסיכוי לכך שהשווי המוערך של ההסדר (4.8 מיליון ש"ח) יהא, בסופו של דבר, השווי של ההטבה שתחולק בפועל. יודגש, בהקשר זה, כי

בעקבות התיקונים שנערכו בהסדר נראה כי הוא יוכל להיות ממומש במלואו תוך תקופה קצרה יחסית. לבסוף נעיר, כי ההסדר קובע הוראות מפורטות בנוגע לאופן בו יפרסמו המבקשות את עצם קיומו של ההסדר, ואת האפשרות העומדת בפני העובדים הזרים הנכנסים לישראל לבקש את מימוש ההטבה. כך למשל, התחייבו המבקשות להדפיס 200 מודעות לתלייה ו-10,000 עלונים לחלוקה שיופצו לארגונים ישראלים חוקיים הידועים כקשורים לקהילת העובדים הזרים. כמו כן, התחייבו המבקשות למסור לבאי כוח המשיבים מודעות נוספות על מנת שאלה ייתלו בכנסיות ברחבי הארץ.

10. יוער, בשולי הדברים, כי ככלל יש לשקול, בעת אישור הסדר פשרה בהליך ייצוגי, את הסיכויים הלכאוריים של התובענה הייצוגית, ומנגד, את טענות ההגנה של הנתבע. ברי, כי ככל שהסדר הפשרה משקף חלוקת סיכונים ראויה בין בעלי הדין, תגבר הנטייה לאשר את ההסדר (ראו והשוו, רע"א 4467/10 בזק החברה הבינלאומית לתקשורת בע"מ נ' אלוני, פסקה 6 (17.4.2013)). אלא שבמקרה הנוכחי אין אנו רואים להידרש כלל לסיכוייה הלכאוריים של התובענה הייצוגית. זאת, משום שההליך נגד בזק בינלאומי, אשר פרשה מהליך הגישור, הוחזר לבית המשפט המחוזי, לאחר שבקשת רשות הערעור מטעמה נדחתה. אין מקום שנביע את עמדתנו הלכאורית לגבי התובענה הייצוגית שעה שזו ממשיכה להתברר נגד נתבעת אחרת שאינה צד להסדר הפשרה. נציין, עם זאת, כי לא יהיה זה מופרך לסבור שאילו המבקשות לא היו מצליחות להגיע להסדר עם המשיבים, היו בקשות רשות הערעור מטעמן נדחות, מאותו טעם שבגיננו נדחתה בקשת רשות הערעור של בזק בינלאומי.

11. לסיום, עלינו להידרש לסוגיה של הגמול לתובעים הייצוגים ושכר הטרחה לבאי כוחם. בכל הנוגע לגמול רואים אנו לאשר את הסכום שננקב בהסדר הפשרה (72,000 ש"ח שיחולקו בין תשעה תובעים ייצוגיים). אשר לשכר הטרחה, דעתנו היא כי יש להפחית במידה מסוימת את הסכום שננקב על ידי בעלי הדין. בהסדר הפשרה ננקב סכום של 624,000 ש"ח, המשקף 13% משווייה הכולל של ההטבה. אנו סבורים כי יש להפחית את הסכום ל-480,000 ש"ח (10% משווי ההטבה הכולל). ערים אנו לכך שאף לאחר ההפחתה, עדיין מדובר בסכום גבוה יחסית בהשוואה לסכומים שנהוג לפסוק, ככלל, בתביעות ייצוגיות צרכניות המסתיימות בהסדר פשרה. עם זאת, במקרה דנא יש להתחשב בכך שהתנהלותם הדיונית של באי הכוח הייצוגיים הייתה ראויה. כמו כן, שווי ההטבה הוא משמעותי ביותר. יצוין, בהקשר זה, כי בהסדר התחייבו המבקשות להעניק לחברי הקבוצה הטבה שהיא בגדר "שווה כסף" (כרטיסי חיוג שמימושם אינו מוגבל בשום תנאי). ההטבה אינה מחייבת את העובדים הזרים בהתקשרות חוזית מכל סוג עם המבקשות. אין מדובר, אם כן, ב"הסדר שובר" בו

ההטבה הינה בגדר מתן הנחה בהתקשרות עתידית בין חברי הקבוצה לבין הנתבע הייצוגי. בהסכמים כגון דא קיים חשש מובנה כי ה"שובר", כלומר ההנחה העתידית, כלל לא תמומש על ידי חברי הקבוצה (לדיון בהיבטים הבעייתיים של "הסדרי שובר" ראו, אלון קלמנט "פשרה והסתלקות בתובענה הייצוגית" משפטים מא 5, 19-28 (2011); אמיר ויצנבליט "ייצוג הולם בהסדרי פשרה בתובענות ייצוגיות" משפטים מג 351, 394-403 (2013)). בהסדר הנוכחי, כאמור, לא נקבע כל מועד שלאחריו לא ניתן יהיה לדרוש עוד את קבלת ההטבה. בהתחשב בכך, אף אין קושי ממשי בהערכת שוויה האמיתי של ההטבה. יש ליתן לנתונים אלה משקל לא מבוטל לעניין גובה שכר הטרחה. לבסוף נציין, כי בהסדר הוצגו התחייבויות ברורות ומפורטות של המבקשות לגבי כרטיסי חיוג שישווקו על ידן בעתיד. זאת, בעיקר לגבי המידע שהמשתמש בכרטיס יוכל לקבל בעניין מספר הדקות המדויק בכרטיס בעת רכישתו, ולגבי מספר הדקות שנותרו למימוש. ההסדר היטיב, אם כן, אף את מצבם של אלה שישתמשו בעתיד בכרטיסי החיוג של המבקשות. נוסף, כי לצד קביעת שכר הטרחה על הצד הגבוה, סבורים אנו כי אין להעביר את מלוא שכר הטרחה לבאי הכוח המייצגים מיד לאחר אישור ההסדר. דעתנו היא, כי בנסיבות המקרה, ומאחר שמימוש ההטבה כרוך מטבע הדברים בהעברה אפקטיבית של המידע לגביו לאוכלוסיית העובדים הזרים, ראוי לקשור את תשלום מלוא שכר הטרחה לקצב מימוש ההטבה (ראו והשוו, רע"א 2362/08 תדיראן מוצרי צריכה בע"מ נ' שאול, פסקה 14 (14.12.2011)).

12. מן הטעמים שהובאו לעיל, אנו נותנים בזאת תוקף של פסק דין להסדר הפשרה המתוקן מיום 24.3.2013 (מסומן "א"), בתוספת קביעתנו לעניין הגמול ושכר הטרחה, כאמור בפסקה 11 לעיל. בהתחשב בכך, אנו קובעים כי:

(א) הגמול בסך 72,000 ש"ח ישולם תוך 30 ימים מהיום. כפי שצוין, הסכום הכולל שישולם כשכר טרחה הינו 480,000 ש"ח. נוכח האמור בפסקה 12 לעיל, אנו מורים כי 360,000 ש"ח (75% מהסכום הכולל) ישולם לבאי כוח המשיבים תוך 30 ימים מהיום. יתרת הסכום (120,000 ש"ח) תופקד על ידי המבקשות בחשבון נאמנות.

(ב) ביום 5.1.2014 תגיש כל מבקשת לבית משפט זה דו"ח מאומת בתצהיר של סמנכ"ל בו יוצגו נתונים מדויקים בנוגע לקצב מימוש הסדר הפשרה. עם קבלת הדו"ח נחליט כיצד ומתי תועבר יתרת שכר הטרחה לבאי הכוח המייצגים.

(ג) בהתאם לאמור בסעיף 9(יג)(6) להסדר הפשרה, תישא המבקשת ברע"א 9167/10 ב-40% מהגמול ושכר הטרחה, והמבקשת ברע"א 9258/10 ב-60% מסכומים אלו.

13. העתקים של פסק הדין והסדר הפשרה המתוקן (מיום 24.3.2013) יישלחו ליועץ המשפטי לממשלה ולמנהל בתי המשפט.

ניתן היום, י"ז בסיון התשע"ג (26.5.2013).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ה נ ש י א